

RAŠŤO PIŠKO



MOHYLA VELKÉHO BRATA



Satirický román
o neodolateľnej túžbe zbohatnúť

IKAR

RASŤO PIŠKO



MOHYLA
VELKÉHO BRATA

Text © 2019 by Rastó Piško

Design © 2019 by Juraj Šramko

Cover illustration © 2019 by Dorota Brázdovičová

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6694-0

RAŠŤO PIŠKO



MOHYLA
VELKÉHO BRATA

IKAR

OBSAH

I. časť

Prológ	9
1. kapitola: Nahotou za mier!	13
2. kapitola: Muž, ktorý prišiel z Krtíša	20
3. kapitola: Krajina, kde sa nedá žiť	28
4. kapitola: Neznáma destinácia	34
5. kapitola: Matej a jeho nepriatelia	41
6. kapitola: Svet podľa paštikára	49
7. kapitola: Noc v „Mutzenbacher night“	56
8. kapitola: Dedičstvo Ruda Levčíka	62
9. kapitola: Strašný deň Arsenija Žukova	70
10. kapitola: Kto chce zabiť Malého Gavroša?	76
11. kapitola: Ábel má strach!	83
12. kapitola: Kto je Kyklop?	88
13. kapitola: Tajomstvo brezového hája	95
14. kapitola: Pán hyen	101
15. kapitola: Sen o národnom pokrme	108
16. kapitola: Návrat otcovraha	114
17. kapitola: Transakcia fifty-fifty	121
18. kapitola: Cestný kráľ oslavuje	128
19. kapitola: Zmier na ostrove	134
20. kapitola: Švagor z Jihlavy	140
21. kapitola: Vyššia moc zasahuje	147
22. kapitola: Vzácná návšteva z Moskvy	153
23. kapitola: Exhumácia možná!	159
24. kapitola: Emisári sa nehlásia	166

II. časť

1. kapitola: Patálie s Maďarom	175
2. kapitola: Anikó ľúbi vodku!	182
3. kapitola: U prezidenta v Soči	188
4. kapitola: Veľký kombinátor	195
5. kapitola: Majiteľ vily „Arakonga“	202
6. kapitola: Žiak afganského veterána	210
7. kapitola: Romanca v akvaparku	217
8. kapitola: Ako Monte Cristo... ..	224
9. kapitola: Alpské lyžovanie v Dubaji	231
10. kapitola: Báčihho smrteľný hriech	238
11. kapitola: Znesvätenie pamiatky	245
12. kapitola: Globálny plán – hotový!	252
13. kapitola: Kde je Attila?	258
14. kapitola: Ako sa krmia pirane	264
15. kapitola: Schopnosť improvizácie	272
16. kapitola: Ponuka, čo sa neodmieta	279
17. kapitola: Blesky nad ostrovom	285
18. kapitola: Hyeny sú hladné	291
19. kapitola: Vitajte v Moskve!	299
20. kapitola: Následník trónu čaká	307
21. kapitola: Posledná noc v bare Rasputin	314
22. kapitola: Zvieratá, ktoré neexistujú	320
23. kapitola: Popol márných nádejí	325
Epilóg	333



I. ČASŤ

„Nie, toto nie je Rio de Janeiro, toto je niečo oveľa horšie...“

Ostap Bender
Zlaté teľa

Červenkasté lístie smutných briezok šumelo v septembrovom vetre. Lán dozrievajúcej kukurice šuchotal rovnako trúchlivo. Znelo to pietne a dojímavo. Skupinka červenoarmejcov, vyčerpaných po nedávnom boji, pôsobila sklúčene. Boli medzi nimi ranení, niektorí sa ledva držali na nohách.

„*Idite, Jekaterina Makarovna,*“ zaznel temný bas komandíra.

Vojaci sa rozostúpili, zdvihli hlavy. Blížila sa k nim starenka – krehká, zlomená v páse. Tvár mala zahalenú čiernym vlniakom. Komandír si zložil z mohutnej bohatierskej hlavy brigadírku. V očiach sa mu leskli slzy.

Starenka na chvíľu zaváhala. Zastala, akoby konečne pochopila, čo má znamenať táto chvíľa. Na okamih sa vztýčila, vlniak jej sklúzol zo sivej hlavy. Roztiahla ruky a s bolestným výkrikom sa vrhla na vyprahnutú zem.

„*Neplačte, maťuška,*“ zašepkal komandír a pohľadom vyzval vojaka s mohutnými fúzmi, aby mu pomohol zdvihnúť starenku.

„Čo to robíš, ty idiot?!“ zvrieskla starena a s prekvapujúcou zlosťou udrela vojaka do tváre.

„*Bacsánatot kérek, sépem...*“ zmätene zamrmlal červenoarmejec.

„Stúpil si mi na palec, hovädo!“ kričala starena, pričom si z hlavy strhla vlniak. Vojaci opäť sklonili hlavy, niektorí sa škodoradostne usmievali.

„Martin! Prečo berieš do komparzu Maďarov, keď vieš, že sú to idioti!“

Starena sa odrazu vzpriamila, aby sa ukázalo, že je o pol metra vyššia, ako sa pôvodne zdalo. Ruky si vzdorne oprela v bok. Temperamentne zavlnila zadkom, skrytým v záhyboch širokej ruskej sukne. Jej pohľad smeroval ponad hlavy prekvapených červenoarmejcov.

„Stop!“ ozval sa zachrípnutý hlas z megafónu. „Nikto nech neodchádza, všetci zostanú na svojich miestach!“

„*Bocsánatot kérek...*“ ospravedlňoval sa fúzatý červenoarmejec, ale Jekaterina Makarovna ho nepočúvala.

„Večer hrám Dojku v Slovenskom národnom divadle a tu ma idú ušliapať Maďari, prezlečení za Rusov!“ vykrikla teatrárne a chytila sa za hlavu.

Zdalo sa, že opäť skolabuje. Našťastie, tentoraz ju zachytil samotný komandír.

„Len pokoj, Mariška,“ zašepkal a zľahka jej plesol dve zauchá. „Dáš si vodku alebo koňak?“

Na lícach, kde dopadla komandírova široká dlaň, sa objavila prekvapujúco svieža červeň. Starenka akoby vypila elixír mladosti. Zázračne však ožila až v okamihu, keď vypila obsah papierového pohárika, ktorý jej podal vlasatý mladík v riflích.

„Prečo sme vlastne tu?... Prečo sú všade Maďari?... A čo je toto za film?“

Našťastie, na plác sa v tej chvíli dostavil režisér. Seriózne vyzerajúci pán okolo sedemdesiatky. Kráčal pomaly a opatrne – jemne predklonený, akoby napodobňoval Jekaterinu Makarovnu. Skutočnosť však bola taká, že ho predvčerom seklo v križoch.

„Martin!“ bolestne zaúpela starena, ktorá sa za tých pár sekúnd transformovala na zrelú päťdesiatničku. Vzápätí sa režisérovi vrhla okolo krku.

„Čo sa to vlastne deje? Kde sme sa to ocitli?“

„Všetko je v poriadku, Mariška,“ vysvetľoval priškrteným hlasom Martin. „Nakrúcame na Žitnom ostrove. V maďarskej dedine. Je tu rovina a vyzerá to tu ako v ruskej stepi. A práve tu Nemci zabili tvojho syna...“

„Naozaj?“ zdvihla podozrievavo hlavu. „A čo ja? Aká som bola ja?“

„Ako vždy, výborná...“ zachrčal režisér.

Mariška konečne uvoľnila zovretie, ale režisér zostal v nezmenenej polohe. Zlomený v uhle deväťdesiat stupňov sa dokázal iba otočiť a z posledných síl zasýčať do megafónu:

„Ďakujem všetkým! To bol posledný záber. Máme to v kufri!“

Ozval sa trochu rozpačitý potlesk, na ktorý ako jediná reagovala Mariška alias Jekaterina Makarovna. Teatrálne zdvihla ruky nad hlavu a začala sa ukláňať.

„Odvezte tú trúbu do divadla, lebo sa nám tu opije a bude me ju mať na svedomí,“ zašepkal priškrteným hlasom režisér. „A mňa do nemocnice. Ak nedostanem infúziu, načisto skolabujem...“

Vlasatý asistent a ktorýsi z rekvizitárov odprevádzali režiséra k služobnej *volge*.

„Dodo,“ zastavil sa na polceste a hlavu sa pokúsil zdvihnúť k plošine, na ktorej stál kameraman. „Urob mi ešte zopár záberov na opustený hrob. Aj s detailom na kríž.“

Režisér sa s bolestnou grimasou usadil na zadnom sedadle vozidla. Rekvizitári chvatne odoberali červenoarmejcom zbrane, kostymérky ich vyzliekali z prepotených uniforiem. Maskéri odliepali fúzy a vlhkými obrúskami stierali z čiel krvavé šmuhy.

V dialke zahrmelo. Znelo to, ako keď sa v lese zlomí suchý strom. Zafúkal prekvapivo studený vietor. Blížila sa posledná letná búrka.

„Chlapi!“ vykričkol šéf produkcie. „Peniaze dostanete v krčme... *Péñz visszakup kocsmá!*“

Maďarskí červenoarmejci cháľavo kýľali hlavami a náľhľi sa k modrému autobusu. Kameraman na plošine urobľl posledný záber a spolu s asistentom rýchľo zbalľli kameru. O pár minút bol pľac po filmároch prázdny. Vietor čoskoro odľial do polľ aj tých niekoľko papierových obrúskov a pohárov, ktoré tu zanechali.

Ťaľké kvapky dopadľli na uschýňajúce šúľky kukurice. Dáľď strháľval červenkasté lístky briez, krajina sa ponorila do smúťku maďarskej pusty.

Uprostred malej čistinky zostal opustený čerstvý hrob. Zdobila ho iba kyticľka poľných kvetov a prostý drevený kríž s nápisom JEGOR M. KITTA 1920 – 1944.

„Do čerta!“ zašomral šofér zeleného roburu a nečakane ubral plyn.

„Čo sa stalo?“ spýľal sa jeho spolujazdec – rekvizitár.

„Zabudľli sme tam kríž. Zostal zapichnutý v hrobe.“

„Kašľli naň,“ máľvol rukou kolega. „Uľž ho nebudeme potrebovať. Kto by sa v takomto počasľi vracal kvôľli takej daromnici...“

Dáľď nedočkavo zabubňoval na korbu auta. Šofér prikýľľvol, pridal plyn a zaradľl rýchľosť.



Nahotou za mier!

„Čo si urobil pre svetový mier?“ opýtal sa v jedno popoludnie Milo Kasper.

Otázku smeroval na svojho priateľa, fotografa Karola Buxa, ktorý ju vôbec nečakal. Obyčajne sa ho Kasper pýtal, či mu nemôže požičať garsónku alebo dve stovky korún. Kasper bol naposledy hudobným producentom a po festivale CORODE HIP-HOP CHICKEN-HOUSE ho opustil jediný sponzor, ktorým bola jeho manželka.

Karol Buxo si prezeral čerstvé vydanie bulvárneho týždenníka NOVÁ EPOCHA, odkiaľ ho pred týždňom vyrazili. Ešte predtým mu ochrankári vyrazili stoličku vpravo dole a natrhli ucho. Dôvod bol smiešny. Časopis mu dlhoval gázu za tri mesiace, a tak si Karol ako odškodné vzal z kancelárie počítač, šéfove náramkové hodinky a dve kokosové sušienky.

Zdalo sa, že Kasperova rečnícka otázka skončí v hustom dyme zaplývanej krčmy, hrdo nazvanej MR. PRESIDENT PUB. To bol však omyl, lebo Kasper práve domýšľal najgrandióznejší nápad svojej kariéry.

„Urobíme foto s celebritami!“ vyprskol po chvíli a už sa nedal zastaviť. „Nahé telá ako symbol ľudskej bezbrannosti! Solidarita slávnych a bohatých s chudobnými a trpiacimi! Ženské ňadrá proti bombám a raketám. Dôkaz o tom, že v smrti sú si všetci ľudia rovní... Budeme protestovať proti vojne tak, ako nám je to vlastné: umením!“

Karol Buxo sa chcel Mila Kaspera opýtať, akej vojne chce svojim nápadom zabrániť. Bolo však neskoro. Producent schmatol mobilný telefón ležiaci na stole a vybehol z *Prezidentky*. Dva dni sa neukázal.

Neukázal sa ani Buxo. Dôvodom bolo, že mu do záložne odmietli vziať vykosťovací nôž na kačice, ktorý vydával za šabľu Mórica Beňovského. Z trudnomyselnosti ho vytrhol Kasper, ktorý mu v jedno skoré ráno zabúchal na dvere.

„Nevieš sa ozvať?“ oboril sa na Buxa potom, ako mu neochotne otvoril.

„Nemôžem. Vzal si mi predvčerom telefón...“

„Mám prvú celebritu,“ pochválil sa Kasper a spoza chrbta vytiahol osôbku, ktorá vzrastom pripomínala pouličný hydrant.

„Kto je to?“ spýtal sa Buxo.

„Ty ju nepoznáš?“ zatváril sa producent pohoršene. „To je Marta Kečkéšová, prezývaná Žaba. Preslávila sa v reality šou *Extrémne živly*.“

Marta bola v stave, v akom by mohla okamžite nastúpiť do reality s názvom Žaba hľadá matrac. Zvalila sa na zem a takto ležiačky ju Kasper presunul do Buxovej garsónky.

„Čo chceš robiť?“ spýtal sa zhrozený fotograf.

„Ja?!“ rozčúlil sa Kasper. „Ja makám už druhý deň, ale ty sa zašívaš! Idem zháňať ďalšie celebrity a ty sa zatiaľ postaraj o Žabu. Keby chcela ujsť, použi toto!“

Milo vtisol Karolovi do rúk fľaštičku chloroformu a zmi-zol. Našťastie, Marta, prezývaná Žaba, bola dostatočne naložená vo vodke a nejavila známky života. Fotograf ju umiestnil na lôžko po svojom psovi Cháronovi, ktorý sa minulé leto pobral do psieho neba.

Okolo deviatej ktosi zazvonil. Na prahu stála neznáma peroxidová obluda s polmetrovými podpätkami na nohách.

„Ahoj, zlato...“ povedala žena hlasom Franka Sinatru a našpúlila pery napratané kyselinou hyalurónovou, ktoré vyzerali ako rozmrazená ustrica. „Som Tereza Furtáková, známa pod umeleckým menom Tatu Furstenzeller. Herečka.“

Karol Buxo sa iba s námahou vyhol priamemu dotyku s ustricou, pričom si do krvi odrel líce o herečkin mejkap.

Na chodbe sa ozval krik a brechot psov. Po chvíli sa rozleteli dvere a dnu vpadol párik pitbulov. Ovládal ich akýsi chlapík v menčestrákokoch, ktorý mal veselú indočínsku tvár.

„Byron. W. Nguyen,“ predstavil ho Kasper, ktorý sa rútil za ním.

„Ďalšia známa celebrita?“ spýtal sa Buxo. „Psie zápasy neoblubujem. Ani čínske bojové umenia.“

„Si vedľa, kamoško,“ uisťoval ho Kasper. „Tento chlapík je profesionálny vodič psov. Vo Viedni. Okrem iných sa stará aj o týchto dvoch psíkov, ktoré patria Basiliovi Manischovi.“

„Kto je Basilio Manisch?“ nechápal Buxo a čoraz viac sa ho zmocňoval pocit, že desať rokov, ktoré strávil ako paparaco, špehoval a fotil nesprávnych ľudí.

„Nejaký módnny návrhár alebo indický tenista?“

„Idiot!“ uzemnil ho Milo Kasper a unavene sa zložil na pohovku vedľa Tatu Furstenzellerovej. „Basilio Manisch je záhradník Gedeona Burgharda. Toho, čo hrá v seriáli *Komisár Rex*. A Byron mu vetrá psov.“

V priebehu polhodiny sa dostavili ďalšie celebrity. Bola medzi nimi sedemnásťročná roztlieskavačka, ktorá tvrdila, že mala pomer s fínskym hokejistom, ktorý hrá za Slovan Bratislava. Turecký bufetár z Hlavného námestia, u ktorého si raz kúpil kebab primátor hlavného mesta. Hneď nato ho varoval, že ak do dvadsaťtyri hodín neopustí Slovenskú republiku, bude obvinený z pokusu o šírenie epidémie. A ešte akýsi predmestský hipopový lúzer, ktorému väčšiu časť mozgu

zničil kokaín. O zvyšok sa postaralo nadmerné sledovanie hudobných televíznych kanálov.

„Sme kompletní!“ zajasal Kasper a začal sa vyzliekať.

Ostatní ho nasledovali. Pravda, okrem Tatu, ktorá bola už vyzlečená. Najviac práce mal Kasper s finalistkou reality šou *Extrémne živly*. Trpaslička tvrdo spala. Nakoniec ju Milo vytriasol z krátkych nohavíc, ktoré zavesil na kľučku okna.

Karol Buxo nasvietil scénu a začal aranžovať skupinovú fotografiu nahých celebrit. Bola to ťažká práca, pri ktorej mu prekážali dva pitbuly patriace záhradníkovi Gedeona Burkharda. Milo Kasper však trval na tom, aby psy boli na fotografii.

„Žiadny sex ani erotické podtóny,“ upozorňoval dôrazne Kasper. „Musí to byť čisté umenie. Odosobnite sa, prosím! Myslite na ľudí, ktorí trpia následkom vojny. Predstavte si hlad, utrpenie a strach o holý život!“

Karol Buxo začal fotografovať. Akurát včas, lebo Žaba z reality šou sa prebrala z bezvedomia. Keď zistila, že leží nahá na lôžku pre psa, začala vrieskať ako zmyslov zbavená. Jej krik vydráždil pitbuly a nebyť košíkov, ktoré im pestún prezieravo nechal, zostali by po Marte iba nohavice visiace na kľučke okna.

Žaba zvrieskla ešte raz, schmatla zo zeme saténovú sukňu, ktorá patrila Tatu, a trielila preč. Psy sa vydali za ňou. Samozrejme, aj s Indočíňanom, ktorý ich držal na vôdzkach a vyletel za nimi ako malajský šíp.

„Fotografuj!“ reval v panike Kasper, na čo ho strašnou silou odmrštilo obrovské ňadro Tatu Furstenzellerovej. Hviezda strhla kuchynský záves a vydala sa hľadať svoju minisukňu. Turek, ktorý už predtým od nej mámil telefónne číslo, si stačil obliecť Milovo sako a vybehol za ňou.

Karol Buxo stihol zachrániť statív s fotoaparátom a dve svetlá. Zvyšné tri, aj s káblami, sa zásluhou hromadného úte-

ku ocitli na chodbe. V miestnosti zostali iba Karol a otrasený Milo Kasper.

„Mám to...“ upokojoval Buxo producenta. „Stačil som urobiť asi desať záberov.“

„Výborne! Teraz rýchlo zamkni dvere!“

Buxo otočil kľúčom. O chvíľu sa ozval naliehavý zvuk zvončeka a búchanie na dvere. Roztlieskavačka a raper sa dožadovali honoráru, ktorý im Kasper v slabej chvíli sľúbil.

„Teraz nemôžeme otvoriť,“ odbil ich producent. „Vyvolávame fotky a mohol by sa nám osvetliť materiál. Peniaze dostanete zajtra. A šaty vám vyhodím oknom...“

Namosúrené celebrity zmizli a Kasper si konečne zapálil cigaretu. Fotky naozaj neboli zlé. Celej kompozícii dominovala Tatu, ktorá obrovskými prsníkmi pripomínala akúsi postmodernú matku Guráž. Marta Kečkéšová alias Žaba, ležiaca nahá v Cháronovom brlohu, pôsobila nevinne ako Jezuliatko. Turecký bufetár a hiphoper mali na tvárach výraz polepšených lotrov, ktorých ukrižovali spolu s Ježišom. Indočínsky psovod sa usmieval ako svätý František z Asissi a roztlieskavačka bola cudná ako Mária Magdaléna. Samotný Milo Kasper bol trochu rozmazaný a pripomínal záhadného apoštolu z Da Vinciho fresky *Posledná večera*.

„Je to grandiózne!“ nadchýnal sa otec myšlienky. „Epochálne! Čistá pieta! Keď to uvidí americký prezident, stiahne z Iraku aj posledného proviantáka!“

Čosi však nesedelo a kazilo dokonalý pocit z umenia. Kasper a Buxo si lámali hlavu celé dopoludnie. Našťastie, v kabelke, ktorú si počas úteku zabudla Tereza „Tatu“ Furtáková, našli pár korún. Stačili na to, aby si mohli obstaráť fľašu vodky a pizzu. Posilnení skúmali svoj výtvor a okolo deviatej večer sa Kasper udrel do spoteného čela.

„Mám to!“ povedal a ukázal prstom na dvojicu pitbulov,

ktoré stáli na fotografii tesne pri lôžku so spiacou trpasličkou.

„Výjav ako z maštale, kde sa práve narodil Ježiško,“ popustil uzdu fantázii Buxo. „Čistý betlehem.“

„O to nejde. Ale všimni si, že tie psy sú oblečené...“

Naozaj. Obe beštie mali okrem náhubkov a obojkov psie oblečky do dažďa.

„Škoda,“ pripustil Buxo. „Kazí to pocit žánrovej čistoty.“

Oblečené psy v spoločnosti nahých ľudí pôsobili naozaj zvláštno. Bolo v tom čosi morbidne, čo dodávalo fotografii istú temnosť a záhadnosť.

„Je to lepšie, ako sme mohli čakať,“ povedal ticho Kasper a oči mu zažiarili. „Vojna je neludská. Vo vojne sa z ľudí stávajú zvieratá. A zvieratá sú k sebe tolerantnejšie ako ľudia. No nemá, napríklad pes, ktorý nikdy nevedol vojnu, vyššiu inteligenciu, a teda aj právo nosiť šaty? Na rozdiel od človeka?“

Nebolo o čom diskutovať. Buxo horúčkovo rozmnožil fotografie a Kasper ich rozposlal do redakcií najprestížnejších časopisov. Niekoľko dokonca aj do týždenníka NOVÁ EPOCHA. Nech tí kripli konečne pochopia, akého fotografa stratili!

Dva dni bolo ticho ako po búrke. Buxovi sa konečne podarilo založiť vykostovací nôž na kačice, a tak mohli obaja priatelia zmierňovať napätie v *Prezidentke*.

„Všetci sú z toho paf,“ básnil Kasper, oblizujúc zo zápästia kôpku soli, ktorú vzápätí spláchol tequilou. „Nevedia to predýchať. Žiadny umelec ešte nezasadil imperialismu taký úder ako my dvaja! Keď to vypukne, budeš slávny ako Warhol. A obaja sa budeme topiť v peniazoch!“

Pred krčmou s názvom MR. PRESIDENT PUB zastalo niekoľko áut. Vonku bolo počuť vzrušené hlasy.

„A je to tu!“ zaškľabil sa Kasper a zahryzol do kúska li-

metky. „Hľadajú nás. Podľa mňa prišli z redakcie EXKLUSIV, KOMÉTA a EPOCHÁ zároveň. A možno aj z FORBESU. Práva na uverejnenie predáme tomu, kto dá najviac...“

Miloslav Kasper nestačil dokončiť, lebo do krčmy vtrhli maskovaní kukláči. Naozaj hľadali práve ich. Robili záťah na sieť pedofilov. Vysvitlo, že roztlieskavačka, ktorá sa zúčastnila na fotení, mala iba štrnásť rokov. Napriek tomu, že vyzerala na dvadsať...